

DESTER

No. 8 AUGUSTUS 1964



De Ster

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OP DE OMSLAG:

N.O. POLDER

64e JAARGANG

Nr 8

INHOUD:	Blz.
Onze Profeet spreekt	231
Genealogie	233
Sonnet van Michel Angelo	235
Uit Leekedichtjes van de Genestet	235
President Hugh B. Brown	236
N. Eldon Tanner	238
De vraag van de maand	241
De Wereldtentoonstelling te New-York	244
Vragenbus	249
Zwitserse Tempel	250
Een gelukkige familie	251
Als ik een jonge bruidegom was	252
Kain en Abel	255
Gebeurtenissen in de zending	257

Redacteur: DON VAN SLOOTEN, President der Nederlandse Zending

Assistent: A. D. JONGKEES

Melvill van Carnbeelaan 54 Driebergen

Correspondent voor de Hollandse Ring: W. Panman, Vaalrivierstraat 133, Den Haag

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand.*

ABONNEMENTSPRIJS: f 2,50 PER HALF JAAR, f 5,— PER JAAR

GIRONUMMER 240615 - T.N.V. NEDERLANDSE ZENDING

AMERSFOORTSESTRAATWEG 214 - HUIZEN N.H.

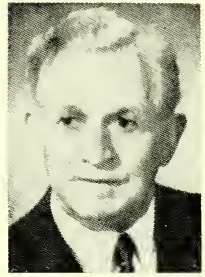
NADruk VAN DE IN DIT NUMMER

VOORKOMENDE CLICHE'S IS VERBODEN

ONZE PROFEET SPREEKT

Omdat onze Verlosser leeft

door President David O. McKay



Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan. (Job 19 : 25).

Hij die aldus van de Levende Verlosser kan getuigen, heeft zijn ziel in eeuwige waarheid verankerd.

Dat de geest van de mens triomfantelijk door de poorten van de dood het altijd durend leven binnengaat, is een van de glorierijke boodschappen die wij van Christus, onze Verlosser, hebben ontvangen. Voor hem is dit aards bestaan slechts een dag en zijn einde niet meer dan het ondergaan van de levenszon, en de dood, niet dan een slaap, wordt door een heerlijk ontwakken in de morgen van het Eeuwige Rijk gevolgd. Toen Maria en Martha hun broeder in de stille, donkere graftombe zagen liggen, zag Christus hem nog als een levend wezen. Dit feit drukte Hij in twee woorden uit:Lazarus slaapt. . .”

Als iedereen eens wist dat de gekruisigde Christus werkelijk op de derde dag uit het graf is opgestaan - dat zijn Geest, na zich onder andere geesten in de geestenwereld te hebben begeven, zijn doorstoken lichaam weer ten leven wekte en

dat Hij, na veertig dagen onder de mensen te zijn geweest, als een verheerlijkte ziel tot zijn Vader opvoer, welk een zalige vrede zou het deel worden van de zielen die nu door twijfel en onzekerheid worden gekweld!

Aanvaard als een feit dat Christus waarlijk zijn lichaam op zich nam en als een verheerlijkt, opgestaan Wezen verscheen, en gij geeft het antwoord op de vraag van eeuwen: „indien een mens sterft, zal hij wederom leven?”

Ofschoon het wel waar is dat de kennis van persoonlijke onsterfelijkheid niet van de waarachtigheid van de opstanding van Jezus afhangt, verschaft de vaststelling van het feit dat Hij uit het graf herrees en met zijn discipelen sprak, in vele opzichten toch de krachtigste steun aan die hoop.

Er is geen reden tot vrees voor de dood; deze is niet meer dan een voorval in het leven en even natuurlijk als de geboorte. Waarom zouden wij hem vrezen? Sommigen zijn er bang voor omdat zij denken dat hij het einde van het leven is, en vaak is het leven het dierbaarste dat wij bezitten. De grootste zegen

voor de mens is het eeuwige leven. Jezus Christus is de enige volmaakte mens die ooit heeft geleefd. Hij kwam om de wereld van zonde te verlossen. Hij kwam met liefde voor iedereen in zijn hart, om allen zalig te maken. Hij overwon door zijn opstanding uit de doden, de dood en is nu Heer van deze aarde.

Uiterst zwak en dwaas is hij die moedwillig de levensweg van Christus verwerpt, speciaal wanneer wij bedenken dat zulk een verwerping niets dan onvrede, ellende en zelfs de dood brengt. Hij leerde dat een onbezoedeld karakter het edelste levensdoel is. Hij veroordeelde huichelarij en prees oprechtheid van bedoeling.

Door Hem als ideaal te kiezen, ontwaakt in ons het verlangen te zijn als Hij, omgang met Hem te hebben. Wij gaan het leven zien zoals het moet zijn en kan zijn.

Door steeds onze harten rein te houden, zullen onze handelingen daarmee in overeenstemming wezen.

Indien de mensen maar zijn wil wilden doen in plaats van wanhopig naar de sombere graftombe te kijken, dan zouden zij hun ogen hemelwaarts heffen en weten dat Christus is opgestaan!

De letterlijke opstanding uit het graf was voor de discipelen die Christus van nabij kenden, werkelijkheid; daaraan bestond voor hen geen twijfel. Zij waren van de gebeurtenis getuige geweest. Zij wisten, want hun ogen hadden aan-

schouwd, hun oren gehoord, en hun handen de lichamelijke aanwezigheid van de herrezen Verlosser gevoeld.

De hoofdapostel Petrus, de onvermoeide Paulus, de Profeet Joseph Smith en andere ware volgelingen van de herrezen Heer erkenden in Hem de Heiland van de mensen, want heeft Hij niet gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid - de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen?” (Mozes 1 : 39); niet het opofferen van het individu voor het voortbestaan van de staat, zoals dit helaas in menig land van de aarde het geval is.

De boodschap van de opstanding is de troostrijkste en heerlijkste die ooit de mens werd gebracht, want wanneer een geliefde ons door de dood wordt ontnomen, wordt onze smart gelenigd door de hoop en de goddelijke verzekering: „Hij is niet hier; Hij is opgestaan.”

Op de leden van de Kerk van Jezus Christus rust de verplichting de zondeloze Zoon des Mensen tot hun ideaal te kiezen. Hij is het enige volmaakte Wezen dat ooit op aarde wandelde; het verhevenste voorbeeld van adeldom, in wezen God gelijk, in zijn liefde volmaakt; Hij is onze Verlosser, onze Heiland, de vlekkeloze Zoon van onze Eeuwige Vader, het Licht, het Leven, de Weg.

Ik weet met mijn ganse ziel dat Jezus Christus de dood overwonnen heeft. Omdat onze Verlosser leeft, daarom zullen ook wij leven!

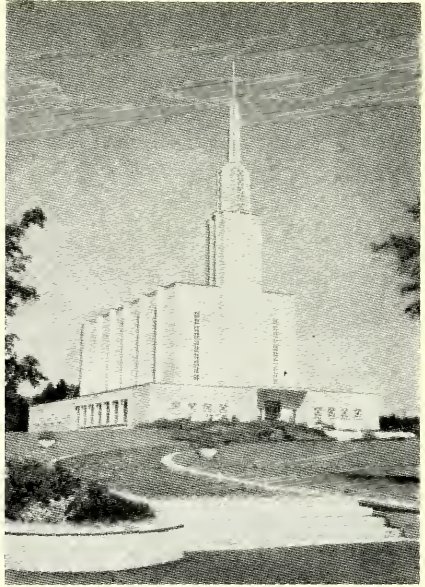
GENEALOGIE

Werd in de dagen van de oude profeten tempelwerk gedaan?

Daar de schrijfster van de rubriek *Genealogie* op dokters advies enige tijd rust moet nemen en wij zo lang haar zeer gewaardeerde bijdrage moeten missen, heeft het de redactie van de *Ster* goed gedacht een artikel van President Joseph Fielding Smith, president van de Raad van Twaalf Apostelen, over te nemen, dat over tempelwerk handelt, dat in zo verre met het tegenwoordige tempelwerk overeenkomt, dat het, zoals de naam trouwens aanduidt, werk is dat in de tempel moet worden verricht en niet elders en betrekking heeft op heilige verbonden.

Het artikel van Elder Fielding Smith is een antwoord op een vraag, die hier boven is aangegeven. Het luidt als volgt:

De geschiedenis van de verrichting van zaligmakende verordeningen van het evangelie, zoals die in oude tijden was, werd nimmer in detail te boekgesteld, omdat zulke verordeningen heilig en niet voor de wereld zijn. Er zijn echter in het Oude Testament verwijzingen naar verbonden en verplichtingen die de leden van de Kerk in die dagen waren opgelegd, ofschoon hun betekenis over 't algemeen duister is. In Exodus 40 : 12-15, Numeri 25 : 11-13 en Jeremia 31 : 31-33 zijn voorbeelden van



verwijzing naar heilige verbonden. Het feit dat Adam en Noach, lang nadat zij gestorven waren, respectievelijk als Michael aan Daniel en Gabriël aan Zacharias en Maria verschenen (Daniel 10 : 13, 21; 8 : 16; Lucas 1 : 11-19; 1 : 26-31) bewijst dat zij de volheid van zegeningen hadden ontvangen die hun het recht gaf in de tegenwoordigheid van God te staan. Eveneens was de verschijning van Mozes en Elia op de Berg der Verheerlijking aan Jezus en zijn apostelen Petrus, Jacobus en Johannes, bewijs dat ook zij de volheid van zegeningen van verhoging hadden ontvangen. Bovendien is het feit dat Elia de laatste van de oude profeten was die de sleutelen van de verzegelde macht bezat, voordat de Zaligmaker Zijn zending op aarde aanving, een bewijs dat deze machten ten behoeve van Israël in oude tijden werden uitgeoefend. Wegens

het feit dat Elia deze verzegelde bevoegdheid bezat, werd Maleachi door God geïnspireerd om van Elia's komst in de laatste dagen om deze sleutelen weder te brengen, in de volgende woorden te profeteren:

Ziet, Ik zende ulieden den profeet Elia, eer dat die grote en die vreselijke dag des Heeren komen zal. En hij zal het hart der vaderen tot de kinderen wederbrengen, en het hart der kinderen tot hun vaderen; opdat Ik niet kome, en de aarde met den ban sla. (Meleachi 4 : 5-6.) Wij weten dat deze profetie werd vervuld, want op de 3de april 1836 kwam Elia tot Joseph Smith en Oliver Cowdery in de Kirtland Tempel en droeg hun dit gezag om te verzegelen over. Sinds die dag heeft het hart der kinderen zich tot hun vaderen gewend en ongetwijfeld heeft het hart der vaderen zich tot de kinderen gewend, en deze invloed heeft op de gehele wereld ingewerkt, hetgeen oorzaak werd dat de kinderen de namen van hun doden opzoeken. Dit feit treedt zo duidelijk aan de dag, dat het niet kan worden ontkend. Heden ten dage hebben wij het voorrecht onze tempels binnen te gaan en daar kinderen aan hun ouders te verzegelen en ouders aan elkander, opdat wij allen, zoals Paulus zeide, voor de Vader van onze Here Jezus Christus de knie mogen buigen. (Efeze 3 : 14-15.)

Mozes geboden een tabernakel te bouwen

Opdat verordeningen voor Israël

konden worden verricht, gebood de Here Mozes een draagbare tabernakel te bouwen - die zo nu en dan de tempel werd genoemd in de wildernis en waarin heilige verordeningen konden worden verricht. Het doel van dit gebouw, waarin Samuel dienst deed, is in onze dagen in deze bewoordingen verklaard:

Want om deze reden gebood Ik Mozes een tabernakel te bouwen, opdat zij deze met zich in de wildernis zouden voeren en in het land van belofte een huis te bouwen, opdat die verordeningen, welke van voor de grondlegging der wereld waren verborgen, mochten worden geopenbaard. (L. & V. 124 : 38.)

Er is voldoende reden waarom de verordening van de doop niet duidelijker in het Oude Testament wordt geopenbaard en deze is dat in de herhaalde overschrijvingen en vertalingen van de oorspronkelijke manuscripten schrijvers en vertalers de eenvoudige en kostbare delen uit de kroniek weglieten omdat zij die niet geloofden of niet begrepen. Het Boek van Mormon maakt dit duidelijk (zie 2 Nephi 9 : 23-24; 31 : 4-21; Mosiah 18 : 12-17, 21; 25 : 17-18; Alma 6 : 2; 7 : 14; 19 : 35; 3 Nephi 1 : 23; 11 : 22-41; 12 : 2; 19 : 10-13; 30 : 2; Moroni 8 : 8-16.) en in de geschriften van Mozes, zoals die ons werden gegeven, hebben wij ze teruggekregen (Mozes 6 : 51-66; 7 : 10-11; 8 : 23-24.). Wij weten nu dat aan Adam de doop werd geleerd en dat hij die zijn kinderen onderwees. (Mozes 6 : 51-68). In het Oude Testament wordt over

wassingen gesproken (Psalm 51 : 2
7; Jesaja 1 : 16; 48 : 1), waarmede
wel doop kan zijn bedoeld en de
aanwezigheid van een fontein in de
tempel van Salomo (I Kon. 7 : 23-
26; 2 Kron. 4 : 2-6) is een stille ge-
tuige dat de doop daarin moet zijn
verricht; zij worden wassingen ge-

noemd. Het Boek van Mormon
toont duidelijk aan dat de doop
onder de Joden gebruikelijk was
en in de herstellende geschriften van
Mozes vernemen wij dat Adam de
doop kende en dat hem werd ge-
boden die aan zijn kinderen te le-
ren.

Sonnet van Michel Angelo

Waar kuise liefde, zuiverst medelijden,
Waar één lot voor twee minnenden bestaat;
Waar 't leed dat d'een treft tevens d'ander slaat;
Waar één geest en één wil twee harten leiden;

Waar één ziel, twee lichamen, gescheiden,
Op zelfde wick ten hemel stijgen laat;
Waar door één gulden straal tot zelfde staat
Van gloed de Liefde ontbrandt het hart van beiden;

Waar niet zichzelf beminnen, doch elkaar,
Eenheid van zin zó schoon vermag te kweken
Dat één verlangen beiden richt en spoort;

Waar duizendvoudige min geen honderdst waar'
Van zulk een liefde en trouw; zou daar ooit breken
Zó vaste band één onbedachtzaam woord?

Uit Leekedichtjes van de Genestet

Niet in de scholen, neen, heb ik gevonden,
En van geleerden, och, weinig geleerd;
Wat ons de wijzen als waarheid verkonden,
Straks komt een wijzer, die 't weg redeneert.

'Leven alleen is de school van het leven,
Levenservaring het heilige boek,
God! door uw wijzende vinger geschreven,
Daar ik niet vruchtloos de waarheid in zoek.

Zelf moet gij 't zoeken en zelf moet gij 't vinden,
Mensch, in uw hart, in het Woord, in uw lot,
Anders zo spelen de wervelende winden,
Mensch, met uw hart, uw geloof en uw God.



President Hugh B. Brown

Op vrijdagmorgen 4 oktober 1963, gedurende de openingszitting van de 122ste halfjaarlijkse conferentie, werd President Hugh B. Brown, op dat ogenblik tweede raadgever van het Eerste Presidentschap, ondersteund als eerste Raadgever van President David O Mac.Kay, ten einde de vacature te vullen in het Quorum van het eerste Presidentschap, ontstaan door het plotselinge heengaan van President Henri Dinwoodey Moyle, op 18 september 1963.

President Brown is alom bekend en geliefd in de Kerk. Ter gelegenheid van zijn roeping en ondersteuning als lid van de Raad der Twaalven, gedurende de Alg. Conferentie van 4 april 1958, schreef Elder Harold B. Lee een artikel voor de „The Relief Society Magazine” (Maandblad voor de Z.H.V.) waarin hij de waardering uitdrukt van vele anderen die ook bekend waren met de grote gaven en voltooiingen van Elder Brown: „Zelden is er een man geweest wiens belangrijke staat van dienst in de Kerk zoveel leden tot het goede beïnvloed heeft. En de aanvaarding door de Heili-

gen van deze welsprekende prediker van rechtvaardigheid, tot de hoge positie tot welke hij geroepen is blijkt als een echo voort te gaan’.

President Brown werd geboren in Salt-Lake City, Utah, op 26 oktober 1883, als zoon van Homer M. en Lydia Jane Brown. Toen hij ongeveer 15 jaar was verhuisde hij met zijn ouders naar Canada. Op 21 jarige leeftijd werd hij geroepen een zending te vervullen in Engeland, waarvan hij in 1906 terugkeerde.

Hij nam actief deel aan de eerste Wereldoorlog en keert terug met de rang van Majoor in het Canadese leger.

Hij studeerde rechten, en begon aan zijn carrière!

In 1908 trouwt hij met Zina Young Card, dochter van Charles Ora Card en Zina Young Card. Zuster Browns vader was de stichter van de stad Cardston in Canada en haar moeder was een dochter van Brigham Young. Haar grootvader was de derde Algemene Presidente van de Zusters Hulp Vereniging. President en Zuster Brown zijn de ouders van 6 dochters en 2 zoons,

allen in leven op Hugh Card Brown na, die in 1942 sneuvelde in actieve dienst van de Royal Air Force. Zij hebben 25 kleinkinderen en 10 achter-kleinkinderen.

Het hele gezin verhuisde in 1921 naar Lethbridge, Alberta. En toen de Lethbridge Ring georganiseerd werd in november van dat jaar als derde Ring in Canada en als 48ste in de Kerk werd Elder Brown President.

In 1927 verhuisde het hele gezin naar Salt Lake City en Elder Brown werd lid van de orde der advocaten van de staat Utah.

In 1928 werd hij President van de Granite Ring, een roeping die hij zal vervullen tot in 1936.

In 1937 wordt Elder Brown geroepen als President van de Britse Zending en Zuster Brown vergezelt hem met 5 van hun kinderen naar Engeland. Zij zullen er 3 jaar blijven. Na zijn terugkomst wordt Elder Brown Militair adviseur en lid van het Algemeen Comité voor militairen. In 1944 zal President Brown opnieuw over de Engelse Zending presideren en na zijn terugkomst in 1946 wordt hij lid van de Faculteit van de Brigham Young Universiteit. In 1950 gaat hij terug naar Canada als raadsman voor een oliemaatschappij en wordt later President- Directeur van de Richland Oil Company Ltd, tot hij in oktober 1955 geroepen wordt als assistent van de Raad der Twaalven. In april 1958 wordt Elder Brown lid van de Raad der Twaalven tot 22 juni 1961, de datum

waarop hij als raadgever van het eerste Presidentschap wordt geroepen, gedurende de ziekte van President Clark. Op 12 oktober 1961, na de dood van President J. Reuben Clark, wordt President Brown geroepen als Tweede Raadgever van het Eerste Presidentschap van de Kerk.

President Brown is geliefd in de gehele Kerk, heeft President Tanner geschreven. „Misschien is het de jeugd die hem als hun bezit eist. Als coördinator van de tot de Kerk behorende militairen heeft hij gedurende 5 jaar (1942-1946) alle kampen bezocht in de Verenigde Staten en de meeste in Canada en Engeland. Daar bracht hij moed, hoop en inspiratie aan tienduizenden van onze jonge mannen, wanneer zij dit het meest nodig hadden. Zoals zij zelf getuigen, heeft hij velen van een dwaalspoor geholpen en velen geluk gebracht in hun leven. Voor zijn kinderen en kleinkinderen is hij een ideaal, zeer humaan, liefhebbend en vol begrip. Geen probleem is voor hem te onbeduidend. Terwijl zij hem bewonderen en respecteren is hij ook hun vriend en er is maar heel weinig verschil in ouderdom wanneer zij vriendelijk met elkaar praten. Zijn liefde voor hen is even gevoelig als die van hun moeder.

President Brown is een populaire en indrukwekkende spreker. Zijn toespraken zijn meesterwerken van compositie en uitvoering. Hij geniet het vertrouwen van, en is geliefd door alle Leden van de Kerk over de gehele wereld.



N. Eldon Tanner

In nederigheid dank ik een ieder van U voor Uw vertrouwen en voor Uw steun en ik draag aan U op, aan U en aan deze mijn broeders en collega's, van wie ik zoveel houd en welke ik ondersteun met geheel mijn hart en aan U, President McKay, als God's vertegenwoordiger en aan God zelf, alles, waarmee de Heer mij heeft gezegend voor het opbouwen van Gods Koninkrijk.

Met deze woorden heeft Elder Nathan Eldon Tanner de roeping aanvaard van het Eerste Presidentschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Juist een jaar geleden, na twee jaar lang assistent te zijn geweest van de Raad van Twaalf, werd hij gekozen als lid van deze Raad. Voor die gelegenheid schreef Elder Richard L. Evans van de Raad van Twaalf het volgende over hem:

„Tijd is niet te verlengen, maar door ons zelf te ontplooiën, kunnen wij meer van deze tijd maken. Boven genoemde zin werd geschreven voor een Zondagmorgen uitzending van het Tabernakel

Koor, enkele weken geleden. Wij halen deze nogeens aan, in verband met hetgeen hij eens aangaande zich zelf heeft gezegd: - dat zijn leven grotendeels uit vele opdrachten heeft bestaan, waarvoor hij zich zelf niet goed voorbereid voelde - uit elk van deze opdrachten putte hij echter de kracht, meer te doen dan hij in wezen kon. Eldon Tanner zou zijn geslaagd, waar en hoe dan ook.

President Tanner's leven is er een geweest van toegewijde en trouwe dienst aan de Kerk. Van zijn jeugd af is er geen ogenblik geweest, dat hij niet actief was. In 1932 werd hij raadgever van een bisschop in Cardston, Alberta, Canada en twee jaar later werd hij bisschop van de Eerste Wijk van Cardston. In 1938 werd hij President van de Edmonton Gemeente, werd later geroepen tot lid van de Hoge Raad in de Ring Lethbridge. Vanaf 1953 presideerde hij de Ring Calgary en wel tot aan zijn benoeming in 1960 tot assistent van de Raad van Twaalf.

De Tanners hadden zo juist de

laatste hand gelegd aan hun nieuwe huis. Maar toen zij werden geroepen, verlieten zij hun huis zonder aarzeling en met de woorden: „Het is maar een huis. Wij zullen gaan waar ze ons roepen”.

Na hun vertrek naar Salt Lake City op 1 febr. 1961, kochten zij een ander huis en maakten plannen om het in te richten, toen President Tanner geroepen werd om President McKay en President Brown naar Londen te vergezellen, om de inwijding van de nieuwe Hyde Park Kapel bij te wonen. Slechts 4 dagen later werd hem gevraagd zich voor te bereiden, in Londen te blijven, teneinde te presideren over de West Europese Zending.

Kort na zijn roeping als lid van de Raad van Twaalf, in oktober 1962, kreeg hij de grote verantwoordelijkheid, het genealogische werk van de Kerk te leiden.

President Hugh B. Brown heeft van President Tanner het volgende gezegd: „Het is een man met uitstekende, daadkrachtige capaciteiten, van onbesproken integriteit en gedurende zijn gehele publieke carrière heeft hij, zelfs bij zijn politieke tegenstanders, bekend gestaan om zijn onbuigzame en standvastige eerlijkheid Hij is een nederig man, met een groot geloof, grote moed en standvastigheid, een toegewijd echtgenoot en vader en een toegewijd en bekwaam kerkleider. Er worden weinig mannen voor hoge ambten in de kerk geroepen, die zoveel met zich meebrengen en een dergelijke

gevarieerde achtergrond van training en ervaring hebben als Nathan Eldon Tanner. . . .”

Hoewel President Tanner uitnemend geslaagd is in het zakenleven en in vele openbare ambten, heeft hij elk van zijn beslissingen, hetzij groot of klein, alleen genomen na zorgvuldige overwegingen en met de Kerk in zijn gedachten. Deze kwam altijd in de eerste plaats.

De familie van President Tanner heeft al 6 generaties lang uit betrouwbare leden van de Kerk bestaan. Zijn grootvader, John Tanner, stond in nauw contact met de Profeet Joseph Smith. Zijn grootvader, van moeders kant, was een lid van het Mormonen Bataljon en een der eerste Kolonisten van Ogden, Utah. President Tanner heeft zelf als kleine jongen en als jongeman het ruwe leven en de hardheid van het zogenaamde pioniersleven aan den lijve ondervonden. Dit gebeurde in Canada, waar zijn vader en een van zijn ooms zich vestigden en een woning maakten uit een uitgegraven hol, voorzien van een zoden dak en een leemen vloer. In deze woning huisde het gezin, toen de tijd naderde van de geboorte van hun eerste kind.

Voor deze belangrijke gebeurtenis, die op 9 mei 1898 plaats vond, keerde Eldon's moeder naar Salt Lake City terug, per huifkar en trein. Toen de baby 6 weken oud was, keerden zij naar Canada terug en de familie zette haar leven in het „hol” voort, totdat zij in staat wa-

ren een betere woning te bouwen. Ontelbare en belangrijke verantwoordelijkheden vulden het leven van de jonge Eldon.

Reeds vroeg leerde hij met paarden om te gaan en toen hij 12 jaar was, sleepte hij graan naar de elevators. De graanoogst en andere werkzaamheden op de boerderij onderbraken zijn schoolleven, maar zijn ouders waren vast besloten, hem een goede schoolopleiding te laten geven. Na 9 klassen van de lagere school in het kleine dorpje Etna te hebben gevolgd, doorliep hij de Middelbare School in Cardston, een avondschool in Raymond en later de Kweekschool te Calgary. Zijn eerste baan als leraar werd gecombineerd met een executieve opdracht, toen hij Hoofd werd van een 3-klassen school te Hill Spring. Daar werd hij verliefd op een van de leraresen, Sara Merrill, met wie hij later trouwde.

De diensten, die President Tanner aan de Canadese Regering bewees, zijn welbekend. In 1935 werd hij lid van de wetgevende vergadering van Alberta en, zonder tevoren een bijeenkomst te hebben bijgewoond, werd hij tot Voorzitter benoemd. In December 1936 vroeg Mr. Aberhart, Minister van de Provinciale Regering (vergelijkbaar met de Gedeputeerde Staten), hem, lid van zijn kabinet te worden. Dit lag eigenlijk niet in zijn bedoeling, maar na vele overwegingen aanvaardde hij de portefeuille van Minister van Land- en Mijnbouw. Het programma tot instandhouding van het landschap, hetwelk hij geduren-

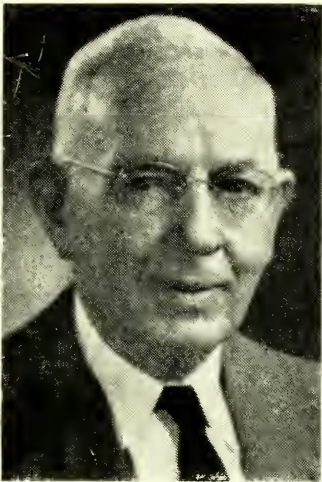
de zijn ambtstermijn organiseerde, is een model geworden voor andere Canadese provincies en tevens voor andere landen en heeft ertoe bijgedragen, om van Alberta de enige provincie te maken zonder schuld aan de Regering. Hij introduceerde ook de nieuwe regeling van het weiden en werd voorzitter van het Research Comité, het kostte hem 8 jaar om het bestuur te vestigen voor het bosbeheer van de Oostelijke Rocky Mountains. Hij zal de Dominion en Provinciale Regering in Groot-Brittannië vertegenwoordigen als hoofd van het comité, daarheen gestuurd, om de belangen te verdedigen van de olie- en aardgas-ontwikkelingen in Canada. Al zijn diensten in het openbare leven waren zo onbaatzuchtig, toegewijd en eerlijk, dat hij spoedig bekend stond als „Mr. Integrity”.

Na zovele diensten te hebben bewezen aan de regering, verhuisde hij met zijn gezin naar Calgary, waar hij president werd van een zojuist in het leven geroepen Olie-Maatschappij. Onder zijn leiding wordt het een indrukwekkende, succesvolle onderneming. Terwijl hij president was van deze maatschappij, werd hem gevraagd, de leiding te nemen van de Trans Canada Pipeline Limited, een maatschappij in het leven geroepen om pijpleidingen aan te leggen door geheel Canada.

De geschiedenis van deze enorme onderneming en het aandeel, dat President Tanner daarin heeft gehad, is een van de grote verhalen

van Canada geworden. Niet minder dan \$ 300.000.000 en het aanleggen van 2.000 mijl pijpleidingen door 5 provincies waren hiermede gemoeid. Zó moeilijk en zó ontmoedigend was dit project, dat gedurende het eerste jaar veel leden van het personeel van de Maatschappij ontslag namen, denkende dat deze taak hopeloos was. Nochtans zou President Tanner erin slagen het werk voort te zetten. Hij had een termijn van 5 jaar gevraagd,

om het werk te kunnen beëindigen en aan het einde daarvan was de maatschappij een volledig succes. Al deze jaren van dienst en ervaring heeft President Tanner meegebracht in zijn nieuwe belangrijke roeping. De leden van de Kerk over de gehele wereld hebben beantwoord aan zijn eerlijke vraag om hun gebeden en de leden van de Kerk, overal in de wereld, verheugen zich en verwelkomen hem in deze heilige roeping.



DE VRAAG

van de maand

beantwoord door

JOSEPH FIELDING SMITH,
President van de Raad der Twaalven

★

De wet der tienden

VRAAG: Ik heb zo vele uitleggingen over het betalen van tienden gehoord, dat ik er door in verwarring ben gebracht. Ik heb alles gelezen waar ik maar de hand op kon leggen, maar nooit een rechtstreekse verklaring gevonden. Zoudt U niet een artikel willen

schrijven, met voorbeelden hoe de mensen in bepaalde omstandigheden, zoals de landbouwer, de verkoper, de kapper en anderen hun tienden betalen?

ANTWOORD: Er is geen openbaring of gebod door de Heer ge-

geven dat eenvoudiger en begrijpelijker is dan de wet der tienden. In den beginne bracht het volk des Heren de wet van de Verenigde Orde in praktijk. Dat wil zeggen dat zij alles gemeen hadden; er waren geen armen onder hen. De Heiligen der Laatste Dagen plachten vaak dat mooie lied van Elder William W. Phelps te zingen, waarvan het eerste vers als volgt luidt:

„Eens was deze aarde een paradijs
En al haar heerlijkheden waren
voor allen
De mensen leefden als een heilig
geslacht
In Adam ondi Ahman”.

De tijden veranderden echter en in plaats van alle dingen gemeen te hebben, werden de mensen zelfzuchtig en de volmaakte toestand ging voor de mensheid verloren. Na de vloed riep de Heer Abraham en plaatste zijn naam op hem. Enige tijd na de zondvloed werd de tiendenwet ingesteld. In het boek Genesis staat er weinig over vermeld, ongetwijfeld tengevolge van het feit dat verscheidene honderden jaren door zeer weinige bladzijden in het Oude Testament worden bestreken.

Toen Jakob voor de woede van zijn broer vluchtte en te Beth-el aankwam, deed hij een plechtige belofte en zeide: „Wanneer God met mij geweest zal zijn, en mij behoed zal hebben op deze weg, dien ik reize en mij gegeven zal hebben brood om te eten en klederen om aan te trekken en ik ten huize

mijns vaders in vrede zal wedergekeerd zijn; zo zal de Heere mij tot een God zijn! En deze steen, dien ik tot een opgericht teken gezet heb, zal een huis Gods wezen, en van alles, wat gij mij geven zult, zal ik U voorzeker de tienden geven! (Gen. 28 : 20-22)

Toen Israël uit Egypte in het beloofde land kwam, gaf de Heer door openbaring de wet der tienden. Zoals ge wel zult weten, waren de Israëlieten veehouders en landbouwers. Nadat zij in het beloofde land waren aangekomen en deze wet hun was verklaard en de voorwaarden van deze wet waren vastgesteld, mochten deze niet worden verbroken. Indien iemand de tiende koe, het tiende schaap, paard of wat dan ook, wilde terugwinnen, was hij strafbaar. Er staat geschreven: „Maar zo iemand van zijn tienden immer iets lossen zal, hij zal zijn vijfde daarboven toedoen. Aangaande al de tienden van runderen en klein vee, alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal den Heere heilig zijn. Hij zal tussen het goede en het kwade niet onderzoeken; hij zal het ook niet verwisselen; maar indien hij het immers verwisselen zal, zo zal dit, en wat daarvoor verwisseld is, heilig zijn; het zal niet gelost worden”. (Lev. 27 : 31-33.)

Hieruit zien wij dat de tiendewet strikt was en bovendien dat van alle bezittingen de tiende moest worden gegeven; en die tiende was des Heren.

Naarmate de tijd verstreek vergat Israel dat dit een gebod van God

is, juist zoals vele leden van de Kerk dat nu vergeten en ook dat Hij van de kerkleden verwacht dat zij eerlijk jegens Hem zullen zijn in het betalen van hun tienden. Uit de vele brieven die ik ontving, trek ik de conclusie dat wij leden van de Kerk hebben, die „de kantjes aflopen” en naar middelen omzien dat te kunnen doen en het, wat het betalen van tienden betreft, met hun geweten op een accoordje gooien.

Van hetgeen geschreven staat weten wij dat het betalen van tienden een eenvoudige zaak is. Zelfs de zwaksten onder ons weten wat het tiende deel van een dollar is. Dus van iedere dollar die als salaris of winst wordt ontvangen, onverschillig uit welke bron, behoort een tiende de Here toe. Voor een eerlijke tiendebetaler is het moeilijk te begrijpen hoe iemand met het betalen van tienden er op uit kan zijn zo veel mogelijk te besnoeien. Wanneer iemand zegge duizend dollars als salaris, winst, inkomsten uit dividenden of wat het dan ook moge zijn, ontvangt, is een tiende deel daarvan de tiende. Sommigen schijnen loon te ontvangen, waarvan de belasting is afgetrokken. Zij zijn niet gerechtvaardigd te zeggen dat van het ingehouden bedrag, dat toch op hun creditzijde staat, geen tiende behoort te worden betaald. Het feit dat zij er niet mee omgaan en het niet zien, ontheften niet van de tiende daarvan. Jammer genoeg nemen sommigen dat standpunt wel in.

Wat de Here tot Maleachi met betrekking tot de tiende zeide is he-

den ten dage even waar als in oude tijden en even zeer van toepassing op de leden van de Kerk. „Zal een mens God beroven? Maar gij be-rooft Mij, en zegt: Waarin beroven wij U? In de tienden en het heoffer. . . . Brengt al de tienden in het schathuis, opdat er spijze zij in Mijn huis en beproeft Mij nu daarin, zegt de Here der heirscharen, of Ik u dan niet opendoen zal de vensteren des Hemels en u zegen afgieten, zodat er geen schuren genoeg wezen zullen.” (Mal. 3 : 8, 10.)

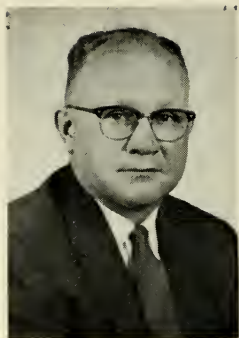
Het betalen van tienden is geen ingewikkelde zaak, zelfs niet voor de landbouwer, de verkoper, de kapper of iemand in een andere dienstbetrekking. Op last van de regering betaalt iedere loontrekker tegenwoordig, onverschillig wat zijn beroep is, belasting op zijn inkomen. De winkelier heeft een inventaris van zijn voorraden. Hij berekent precies wat zijn uitgaven zijn geweest en eveneens bepaalt hij precies zijn winst en zodoende ziet hij wat zijn ontvangsten boven zijn uitgaven zijn geweest. Dit ver-cist natuurlijk een nauwkeurige boekhouding. Het belastingstelsel van de regering dwingt, of behoort te dwingen, iedere koopman, landbouwer, verkoper, kapper of wie dan ook, zorgvuldig aantekening te houden van zijn uitgaven en inkomsten; vandaar dat de regering elk van deze mensen helpt een nauwkeurige kennis daarvan te hebben. De loontrekker die een vast salaris ontvangt behoort zijn tiende volgens de goddelijke wet te betalen.

DE WERELDTENTOONSTELLING TE NEW-YORK



Het Mormoonse paviljoen

door Nelson Wadsworth



NEW-YORK CITY - „Het Mormoonse Paviljoen op de wereldtentoonstelling te New-York is een van de grootste zendingsprestaties in de geschiedenis van de Kerk”.

Dit was het eenstemmig oordeel van de algemene autoriteiten en andere kerkleiders in de omgeving van New-York, toen op de 19de juni de eenmiljoenste bezoeker op de uitgestrekte tentoonstelling van

de Heiligen der Laatste Dagen in Flushing Meadow de ingang passeerde en door de zendelingen met warmte werd begroet.

Het eerste miljoen werd op de negen en vijftigste dag van de tentoonstelling bereikt, toen het totaal aantal bezoekers het fantastische cijfer van bijna 10 miljoen behaalde. Dat wil dus zeggen dat het Mormoonse Paviljoen omstreeks 10 procent van het totaal ontvangt.

Elder Bernard P. Brockbank, de directeur van het paviljoen, zeide dat het dagelijks bezoek aan de inzending van de Kerk tusen de 10.000 en 35.000 beliep, of wel een gemiddelde van 17.200. Na de in-trede van de zomer is het dagelijks gemiddelde tot om en bij de 20.000 gestegen, wat een aanwijzing is dat het tweede miljoen ongeveer in de

tweede week van augustus zal worden bereikt.

Elder Brockbank zeide dat ongeveer 90 zendelingen uit de Zending in de oostelijke Staten, die haar hoofdkwartier in New-York City heeft, naar het paviljoen zijn gezonden. Deze zendelingen doen elke week in zes ploegen vier uur lang dienst en leiden de bezoekers langs de verschillende inzendingen.

„Het paviljoen heeft de geest van de zending in het midden geplaatst”, zeide Elder Brockbank. „Deze Elders hebben iedere dag gelegenheid het Evangelie te prediken en hun getuigenis te geven aan duizenden mensen van alle godsdiensten, uit de gehele wereld”.

Van het eerste miljoen bezoekers vulden 18.172 personen kaarten in, hiermee te kennen gevende dat zij meer omtrent de Kerk wensten te weten. Dit was sinds de opening van de tentoonstelling op 22 april een gemiddelde van 323 per dag.

Deze kaarten worden iedere dag gesorteerd en naar verschillende zendingen in de gehele wereld gezonden. De Mormoonse zendelingen elders kunnen dan met de tentoonstellingbezoeker contact opnemen en hem meerdere inlichtingen over de Kerk geven. Dat veel van die opgaven in „gouden” contacten resulteren kan men zien aan sommige opmerkingen aan de achterzijde van de kaarten. Hier volgen er enige:

„Het was een prachtige geschiedenis. Ik heb nooit geweten dat Jezus

in Amerika is geweest, maar ik heb het mij wel dikwijls afgevraagd”.

Iemand uit New-York City. „Uw paviljoen is het mooiste van de tentoonstelling. Ik geloof het zeker. Een jonge man uit Florida.

„Het gebouw is werkelijk prachtig en de afbeeldingen zijn dat ook en ik verlang werkelijk meer over het Mermoonse geloof te weten”. Een man uit Illinois. „Een grote geestelijke steun - de wereld heeft meer van de waarheid nodig die hier wordt geboden”. Een man uit Virginia.

„Uw inzending heeft mij een beter begrip en grotere waardering voor een ander geloof gegeven”. Een vrouw uit Pensylvanië. „Ik vond dat wat U had te zeggen zin voor mij had en ik zou er wel meer over willen horen”. Een man uit New Jersey. „Een buitengewoon interessant en fascinerend geloof. Een geloof dat, naar mijn gevoel veel logische gedachten bevat”. Een man uit Italië. „Wij hebben een Mormoonse Kerk al eerder nodig in Puerto Rico. Zend daar een priester van uw godsdienst heen”. Een vrouw uit New-York. „Geef ons een beter begrip van de Mormoonse Kerk. Het was buitengewoon goed georganiseerd en de sprekers (ik vermoed dat zij geordende Priesters waren) waren goed op de hoogte”. Een man uit Canada.

Buiten de kaarten werden elke dag tussen de 200 en 400 Boeken van Mormon verkocht, zeven dagen per week. De mensen schijnen veel be-

langstelling te hebben voor het diorama dat de verschijning van Christus op het westelijk halfmond voorstelt. Een zendeling, hier gestationeerd, verklaart hun de boodschap van het Boek van Mormon en geeft zijn getuigenis betreffende de waarheid en goddelijkheid van deze schriftuur. Andere uitstallingen illustreren de bewijzen van de waarheid van het Boek van Mormon, o.a. kleurenfoto's van ruïnes in Zuid-Amerika.

Het Mormoonse Paviljoen heeft het Evangelie van Jezus Christus en de Herstelling in deze tijd tot middelpunt. Schilderijen, reusachtige muurschilderingen, standbeelden en foto's, diorama's en schriftuurteksten aan de wanden vertellen aanschouwelijk het Evangelieplan.

Het thema betekent meer dan " 's-mensen zoeken naar geluk". In wezen is het: „De mensen zijn opdat zij vreugde mogen hebben. " vreugde in het Evangelie en in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Een veertien minuten durende film illustreert het zoeken van iedereen naar geluk en vertelt hoe dat kan worden verkregen door in overeenstemming met God's geboden te leven. De film krijgt duizenden complimenten van mensen die zichtbaar ontroerd waren door zijn boodschap. De film werd opgenomen door de filmafdeling van de Brigham Young Universiteit.

De miljoenste bezoeker van het

Mormoonse Paviljoen was Ray L. Broadwell, een Baptistische textielingenieur uit Anderson, Zuid-Carolina. Hij was vergezeld van zijn vrouw en zijn zevenjarige zoon.

De Broadwells werden begroet door Harold B. Lee van het quorum der Twaalven en voorzitter van het wereldtentoonstellingscomité, door Bernard P. Brockbank, directeur van het paviljoen en assistent van de Twaalven, en door Wilburn C. West, president van de zending in de oostelijke Staten.

Elder Lee bood de heer Broadwell een exemplaar van het Boek van Mormon aan, met het gouden opschrift in reliëf: „Aangeboden aan de eenmiljoenste bezoeker van het Mormoonse Paviljoen op de New-Yorkse Wereldtentoonstelling, 19 juni 1964”.

„Ik weet niet veel van uw Kerk af”, zeide de heer Broadwell, toen hij het geschenk aannam. „Maar ik zal dit boek lezen en zo misschien meer leren. Zeer zeker hebben wij respect voor het Mormoonse volk en wij geloven dat uw zending een van de voortreffelijkste van de tentoonstelling is.”

Het is ongetwijfeld interessant bovenstaand artikel aan te vullen met details van de Mormoonse zending, die van de hand van de directeur, Elder Bernard P. Brockbank, van het paviljoen in de Improvement Era van juni 1964 staan vermeld:

„... Ons paviljoen en onze inzen-

dingen zijn er op berekend dat zij een gewijde sfeer zullen scheppen en een geest van rust en vrede. Ons thema is: „'s-Mensen zoeken naar geluk”. Wij willen allen die ons paviljoen bezoeken tonen en hun de indruk meegeven dat geluk wordt verkregen door eerst het koninkrijk Gods en zijn gerechtigheid te zoeken.

Zodra de mensen het paviljoen binnenkomen, zien zij een standbeeld van Adam en Eva en een meesterlijk schilderij van de oude profeten. Teksten met een bepaalde boodschap hangen aan de wand en tonen dat wij in de schriftuur van het Oude Testament geloven.

Het heroisch marmeren standbeeld van Jezus Christus en de geïnspireerde schilderij van de Twaalf Apostelen zeggen dat wij Jezus Christus, de Twaalf Apostelen en het Nieuwe Testament aannemen. De honderd en tien voet grote muurschildering, de leer van Jezus Christus uitbeeldend, zullen de ware Christenen treffen. Zij zien Jezus Christus uit het water van de Jordaan komen, nadat Hij door Johannes de Doper werd gedoopt.

De Heilige Geest wordt in de vorm van een duif voorgesteld en God's stem gehoord, zeggende „. . . Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb” (Matth. 3 : 17) een afbeelding die een ongelovige zelfs niet onberoerd laat. Dit is een van de grote voorbeelden en boodschappen van het Nieuwe Testament en de kunstenaar heeft onder inspiratie deze

glorierijke gebeurtenis in beeld gebracht, dat God vanuit de hemel te kennen gaf dat Hij in Zijn Zoon een welbehagen had.

De muurschildering vertelt verder van Jezus die de vissers Petrus en Andreas roept. Een andere afbeelding geeft het roepen en ordenen van de Twaalf Apostelen weer; ook is Jezus afgebeeld terwijl Hij tot de menigte in Jeruzalem predikt; voorts Jezus in gebed in de hof van Gethsémané; Judas en de verraderskus; de kruisiging; de ontmoeting tussen Christus en de apostelen na Zijn opstanding, Jezus' hemelvaart en de twee mannen in witte kleding, zeggende: „. . .

Deze Jezus, die van u opgenomen is in den hemel, zal alzo komen, gelijkerwijs gij Hem naar den Hemel hebt zien heenvaren”, (Hand. 1 : 11) een zeer indrukwekkende muurschildering. De gouden stralen uitzendende kamer, rond Jezus Christus gebouwd, is prachtig en inspirerend.

Velen zullen hun eerste inspiratie van deze Kerk ontvangen, wanneer zij dit paviljoen binnengaan.

Wij tonen in 't kort de afval van de leer van Christus, hoe de mens in vele gevallen deze door eigen leerstellingen verving, de twaalf Apostelen aan de kant zette, de doop veranderde en de lichaamloze en onbegrijpelijke God voor onze Levende, Persoonlijke Hemelse Vader in de plaats stelde.

De muurschildering toont verder

Johannes de Openbaarder op het eiland Patmos. Hij ziet in visioen een engel en zeide: „En ik zag een anderen engel vliegende in het midden des hemels en hij had het eeuwige Evangelie, om te verkondigen dengenen, die op de aarde wonen en aan alle natie en geslacht en taal en volk”. (openb. 14 : 6), door deze Kerk alleen vaak aangehaald. Onze boodschap aan de wereld is dat deze engel tot de profeet Joseph Smith kwam en het eeuwig Evangelie wederbracht en dat dit nu aan iedere natie, geslacht, taal en volk wordt verkondigd.

Als wij naar het diorama van het eerste visioen kijken, zien wij de jonge Profeet Joseph Smith in nederig gebed in het Heilig Bos geknield en het is ons als waren wij daar getuige van zijn eerste visioen.

Millioenen aanvaarden Mozes, Abraham, Jakob, Jesaja en alle oude profeten als profeten van God, aan wie hemelse afgezanten vele malen verschenen. Millioenen aanvaarden de apostel Petrus, Johannes de Openbaarder, Paulus en de andere apostelen des Heren en ook zij kregen bezoek en manifestaties uit de hemel. De door God gegeven schriftuur zegt ons dus dat hemelse manifestaties een deel zijn van God's plan met de aarde en dat het eerste visioen van de profeet Joseph Smith in overeenstemming daarmee is.

Een dubbel diorama dat Jezus Christus voorstelt, predikende in

Jeruzalem en omgeving op het oostelijk halfrond en de beide Amerika's op het westelijk halfrond, is indrukwekkend en werpt licht op Zijn verklaring dat Hij nog andere schapen had die Hij moest bezoeken.

De Bijbel bevat de door God geïnspireerde schriftuur van het oostelijk halfrond; het Boek van Mormon bevat de door God geïnspireerde schriftuur van het westelijk halfrond. Tegenwoordig zien de mensen uit naar bewijzen van goddelijke macht; deze worden in de Bijbel en in het Boek van Mormon en onder de profeten en apostelen des Heren gevonden.

Een standbeeld dat de herstelling voorstelt van het priesterschap op het hoofd van de profeet door Petrus, Jacobus en Johannes, afgezanten, uit de hemel gezonden, is een aanschouwelijke weergeving van de herstelling van deze belangrijke macht. Honderd aan de achterzijde belichte transparanten zijn vervaardigd en uit alle delen van de wereld genomen om de resultaten van de Kerk te tonen.

Een diorama, het eeuwig leven tonende, is rond de woorden van Jezus vervaardigd en die in deze conferentie meermalen zijn aangehaald: „En dit is het eeuwige leven, dat zij U kennen, den enigen waarachtigen God, en Jezus Christus, Dien Gij gezonden hebt”. (Joh. 17: 3) Een geïnspireerde film over het eeuwige leven is ook gemaakt om de zoeker naar waarheid bij te staan. . . .”

V R A G E N B U S

Een lezeres zond het volgende in:

„Ik lees in Leringen van Joseph Smith op blz. 330 onderaan: „Goden staan hoger dan engelen, die dienaren zijn. In de opstanding worden sommigen opgewekt om engelen te zijn en anderen worden opgewekt om Goden te zijn. Op blz. 165 wordt gesproken over Adam als de aartsengel Michaël en over Noach als de engel Gabriël, terwijl bovenaan blz. 166 over Adam wordt gesproken als het hoofd van de menselijke familie.

Hoe moeten wij dit begrijpen? Zijn Adam en Noach geen Goden of toekomstige Goden en zo ja, hoe kan het dan, dat desondanks Adam direct onder Jezus aan het hoofd staat? Ik kan hier niet uitkomen”.

De oplossing van dit probleem moet worden gezocht in het feit dat sommige als „engelen” aangeduide wezens die status voor altijd behouden en andere engelen een hogere orde kunnen bereiken. Tot de laatste categorie behoren o.m. Adam en Noach, respectievelijk de engelen Michaël en Gabriël, die ten tijde waarvan in de Leringen van Joseph Smith sprake is, nog de status van engel hadden. Als wij Leer & Verbonden afd. 129 opslaan, zien wij dat er twee soorten wezens zijn: „Engelen die opgestane personen zijn en een lichaam van vlees en beenderen hebben”..

„Ten tweede: De geesten der tot volmaking gekomen rechtvaardigen, zij die niet zijn opgestaan, maar dezelfde heerlijkheid beërven.”

Als Daniel over de Oude van Dagen spreekt (Dan. 7 : 9), spreekt hij over Adam die toen in de geestenwereld was. Evenzo Lucas, sprekende over Gabriel die Zacharias in de tempel bezoekt. Deze beide engelen behoorden tot die klasse van wezens, die in het derde vers van afdeling 129 wordt genoemd. Hun vooruitgang stond hiermede natuurlijk niet stil; nu zijn zij, evenals Abraham, Izak en Jacob, Goden. (Zie L. & V. 132:37) Wat nu de engelen betreft, die deze staat behouden: in afd. 132 lezen wij het volgende: „Indien daarom een man een vrouw huwt in de wereld, en haar niet door Mij noch door Mijn woord huwt en hij verbindt zich met haar zolang hij in de wereld is en zij met hem, dan zijn hun verbond en hun huwelijk niet van kracht, wanneer zij dood en uit de wereld zijn; zij zijn daarom niet door enige wet gebonden, wanneer zij uit de wereld zijn. Daarom, wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk, noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te dienen die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn. Want deze engelen onderwierpen zich niet aan Mijn wet; daarom kunnen zij geen nakomelingschap hebben, doch blijven tot in alle eeuwigheid op zich zelf en ongehuwd, zonder verhoging, in hun geredde toestand en zijn voortaan geen goden, maar zijn voor eeuwig engelen Gods”. (L. & V. 132 : 15-17).

A.D.J.

De Zwitserse Tempel

„Endowments”

<i>Zending:</i>	<i>Juli 1964</i>	<i>Juli 1963</i>	<i>Totaal 1964</i>	<i>Op datum 1963</i>
Oostenrijk	238	485	677	766
Beieren	138	155	974	835
M. Duitsland	39	66	823	483
Denemarken	514	867	832	1227
Finland	501	6	822	174
Frans België	33		475	
Frankrijk	70	88	479	120
Oost Frankrijk	68	46	263	241
Nederland	88	11	198	146
N. Duitsland	139	352	604	554
Militairen	75	75	444	299
Z. Duitsland	7	12	353	223
Zweden	5	699	223	707
Zwitserland	204	104	1210	906
W. Duitsland	203	305	1118	865
 <i>Ringen:</i>				
Berlijn	254	736	489	758
Hamburg	100	122	431	642
Holland	58		120	106
Zwitserland	151	115	730	648
Stuttgart	120	99	565	482
Andere	191	170	451	291
 Totaal	 3196	 4474	 12281	 10478

Een gelukkige familie

Ongetwijfeld mogen Broeder en Zuster Geertsma-Prins zo genoemd worden: een gelukkige familie! Want zijn twee mensen die 50 jaar lang lief en leed met elkander hebben gedeeld, wier huwelijk in dit korte aardse bestaan een hechte grondslag heeft gekregen en door de verzegelende macht in het Huis des Heren tot een eeuwig durend verbond is geworden niet gelukkig? En dat is nog niet alles. Op de dag dat het echtpaar Geertsma van de gemeente Enschede het eeuwig huwelijk in de Zwitserse Tempel sloten, werd ook hun oudste zoon aan zijn ouders verzegeld en mochten zij de vreugde beleven dat ook hij en zijn vrouw voor tijd en eeuwigheid aan elkander werden verbonden, en tevens dat hun kleinzoon aan

zijn ouders werd verzegeld.

Het was de 31ste juli 1914 dat Broeder en Zuster Geertsma met elkaar trouwden. In 1959, de 19de augustus, werden beiden in Arnhem gedcopt en bevestigd. Het tempelhuwelijk had plaats de 7de augustus 1961.

Ofschoon zij een vrij hoge leeftijd hebben bereikt, (broeder Geertsma is 78 jaar oud en niet zo goed meer ter been) wensden wij beiden nog vele jaren van vrede en harmonie in hun levensavond toe, met de bede dat God hen moge zegenen met datgene wat zij behoeven en hun geluk en dat van hun kinderen en kleinkind of kleinkinderen moge bestendigen.

De Redactie van de Ster



Als ik een jonge bruidegom was

DOOR JOHN EN MARY BRETNALL

(vervolg)

Ik zou er mij meer voor interesseren in dit huis een warme gastvrijheid te ontwikkelen, dan mijn ontspanning buitenshuis te zoeken.

Ik zou mijn best doen niet te veel moeilijkheden en kleine onaangenaamheden van de dag mede naar huis te brengen. Ik zou proberen de humoristische en belangrijke gebeurtenissen te onthouden om er mijn vrouw op te onthalen. Doch ik zou niet het gevoel koesteren dat ik aan banden gelegd werd. Ik zou gevoelen, dat mijn vrouw veel liever het ergste zou horen, dan zich telkens af te vragen waarom ik niet gelukkig was en liep te piekeren. Ik zou weten dat mijn leven nu mijn vrouw toebehoorde en het hare mij; dat mijn plannen de hare waren en dat zij zeker in staat zou zijn te helpen bij de uitvoering ervan; dat mijn teleurstellingen ook de hare waren en dat zij mij zou kunnen opbeuren en troosten. Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik mijn vrouw trouw zijn. Ik zou nimmer met wie dan ook dingen bespreken, die van ons beiden waren en ik zou weten, dat zij mij dezelfde trouw zou tonen. Ik zou nimmer tegen anderen een kleinerende of spottende opmerking over mijn vrouw maken.

Ik zou niet alle sport en ontspanning opgeven, waaraan ik gewoon was en die een onderdeel vormen van een evenwichtig, gezond bestaan, maar ik zou trachten dingen te vinden, die wij beiden zouden

kunnen doen en deze voor laten gaan. Evenmin zou ik aan kostbare gewoonten blijven vasthouden, die te veel van haar geestkracht, haar arbeid of haar geld zouden vergen.

Ik zou weten, dat ook mijn vrouw haar eigen kennissen en activiteiten zou hebben, welke zij zou willen behouden, en ik zou dat in haar aanmoedigen. Maar ik zou er eveneens op rekenen naast haar te staan waar dat mogelijk was.

Ik zou belangstelling hebben voor de familieleden van mijn vrouw en van hen houden. Zij zouden in mijn huis altijd welkom zijn. Ik zou attent zijn voor de ouders van mijn vrouw en ze met eerbied behandelen en grappen over de schoonmoeder zou ik uit mijn huis verbannen. Ik zou zeer gelukkig zijn als mijn vrouw dezelfde houding ten opzichte van mij aannam.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik ernstig mijn best doen die geestelijke en gevoelselementen op te sporen, die het samenleven van ons beiden zo prettig kunnen maken. Ik zou proberen de harmonie zo lang mogelijk te bewaren en misverstanden en ergenis te vermijden. Indien er geschillen zouden rijzen, zou ik ze snel tot een oplossing brengen en niet toestaan dat ze steeds groter werden. Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik trachten mij te herinneren dat wat de een grappig toeschijnt, voor een ander niet altijd grappig is en dat een

jonge vrouw zich een twist veel meer aantrekt dan haar echtgenoot, omdat haar belangen voor het merendeel geconcentreerd zijn op haar huis en haar man, terwijl zijn belangen een veel groter gebied omvatten en hij dus niet zo onder de indruk komt van persoonlijke problemen.

Ik zou mijn aandeel in de huiselijke plichten willen hebben, mits ik daar tijd voor had - zelfs al werkte mijn vrouw niet buitenshuis. Ik zou zo veel van mijn vrouw houden, dat ik zowel bij werk als ontspanning in haar gezelschap zou willen zijn en ik zou haar zo spoedig mogelijk vrij willen maken om datgene te doen, waar wij beiden plezier in hebben. Ik zou proberen haar over te halen ook mij te helpen, bijvoorbeeld met tuinieren, schilderen of timmeren of wat er ook gedaan moet worden in onze vrije tijd.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik niet karig zijn met mijn lofzettingen, en wanneer mijn vrouw iets goed gedaan had, of het nu prachtig vioolspel was of het bakken van een heerlijke cake, zou ik haar daarvoor prijzen.

Ik zou weten, dat ik volwassen werd en ik zou mijn plichten als echtgenoot ernstig opvatten, doch tevens zou ik zeker langs de weg naar vooruitgang een ruime mate van genoegens verwachten. Ik zou een warm voelend menselijk wezen willen blijven. Ik zou al het jongensachtige afschudden wat mij zelfzuchtig, veeleisend en onbetrouwbaar maakte, doch ik zou stevig vasthouden aan datgene, wat tot opgewektheid, vrolijkheid,

onbevreesdheid en moed zou aanzetten.

Ik zou belang stellen in wat mijn vrouw droeg en hopen, dat zij mij zou willen laten helpen bij het kiezen van haar kleren. Ten minste, als ik daarvoor tijd had! Ik zou echter nooit onwillig zijn met haar mede te gaan om haar mijn gewaardeerd advies te geven. Ik zou weten, dat zij zich eigenlijk zou kleden om in de eerste plaats mij te behagen.

Als ik zou verwachten, dat mijn vrouw ordelijk en netjes was, dan zou ik bij mij zelf zeker de hand daaraan houden. Als een goed voorbeeld zou ik zelf mijn eigendommen wegbergen. Als ik geen waarde hechtte aan netheid, zou ik toch trachten te handelen in overeenstemming met de gevoelens van mijn vrouw.

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik de kleine hoffelijkheden die het hart verwarmen, in ere houden. Als ik van huis was zou ik haar iedere dag schrijven al was het maar een paar regels. Ik zou, wanneer ik naar huis terugkeerde, een presentje meebrengen, al was het nog zo eenvoudig en klein. Ik zou haar aan tafel geleiden en de deur voor haar openhouden. Ik zou hiermede willen aantonen, dat ik haar aanwezigheid niet opvatte als vanzelfsprekend.

Maar toch zou dit eigenlijk juist zijn wat ik wel zou doen. Ik zou haar aanwezigheid wel vanzelfsprekend vinden, want ik zou er nimmer ook maar één ogenblik aan denken, dat iets anders dan de dood ons zou kunnen scheiden en dan nog slechts tijdelijk. Ik zou

niet anders denken dan dat wij elkander voor eeuwig toebehoorden en dat wij bezig waren een leven op te bouwen, zoals wij dit voor eeuwig zouden willen voortzetten. Ik zou eenvoudig maar schoon leven. Wanneer strengheid nodig mocht blijken te zijn, dan zou ik er toch voor zorgen, zelfs in deze strengheid iets moois en liefelijks te leggen. Ik zou momenten scheppen, waard om later te worden herinnerd. Ik zou tradities vormen, jaarlijkse tradities, familietradities, kerstradities.

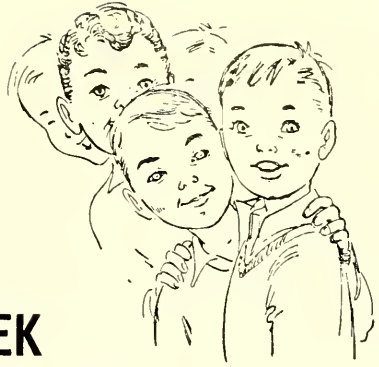
Ik zou een kring van vrienden vormen, niet altijd van mijn eigen leeftijd en verkerend in dezelfde omstandigheden als ik, doch vrienden die altijd stimulerend, bemoeidigend en getrouw aan de idealen van ons leven zouden zijn. En ik zou vele dingen weten te vinden, die wij met deze vrienden zouden kunnen doen.

Ik zou geen „mooi weer” echtgenoot zijn. Ik zou bidden dat ik ziekte, tegenspoed of moeilijkheden moedig onder het oog zou kunnen zien. Ik zou gevoelig blijven voor de schoonheid van mijn vrouw, of deze nu het karakter, de ziel, het hart of het uiterlijk betreft. En ik zou haar doen weten dat ik mij er bewust van was. Ik zou verder willen studeren en ik zou trachten belangstelling aan te kweken voor die dingen, welke wij tezamen zouden kunnen bestuderen. Ik zou trachten over de gangbare opvattingen betreffende politiek en economie na te denken en ze te beproeven aan de hand van de beginselen, die ik aanvaard had en op deze manier zou ik hopen

vrij te blijven van valse en ongezonde leringen. Ik zou mij daadwerkelijk interesseren voor regeerings- en gemeentezaken, evenals alle zaken de school betreffende. Ik zou van mening zijn, dat het uitbrengen van mijn stem een verantwoordelijkheid is, die nimmer licht geteld mag worden en ik zou mijn vrouw er toe bewegen hetzelfde standpunt in te nemen. Ik zou er nimmer op aandringen, dat zij haar stem uitbracht op de door mij begunstigde kandidaten, alleen omdat ik voor hen stemde, doch ik zou over onze opvattingen spreken en met de mensen in contact treden, zodat wij ook op politiek gebied als een paar zouden stemmen. Ik zou de gedachte niet prettig vinden, dat wij elkanders stem teniet deden. Ik zou inderdaad in ieders situatie, welke zich mogelijk in het leven zou voordoen, het gevaar willen vermijden, dat verbonden is aan de uitoefening van de vrije wil, namelijk dat ik het streven van mijn geliefde teniet zou doen. Ik zou er van overtuigd zijn, dat wel het voornaamste doel van ons huwelijk zou zijn onze plannen door eenheid te verwezenlijken.

En laat mij eindigen met wat het meest voor de hand liggende schijnt te zijn, doch wat zeker de belangrijkste raad is, die ik zou kunnen geven:

Als ik een jonge echtgenoot was, zou ik mij zelf uitsluitend aan mijn bruid wijden. Ik zou zedelijk rein zijn en deugdzaam. En ik zou mijn Hemelse Vader danken voor deze onwankelbare rots, waarop ik mijn huwelijk mocht bouwen.



ZONNEHOEK

BIJBELVERHALEN VOOR KINDEREN

KAIN en ABEL

door Emma Marr Petersen

Adam en Eva hadden vele kinderen. Onder hen waren twee zoons, Kain en Abel. Als jongens hielpen zij hun ouders en leerden voor de gewassen en het vee op de boerderij zorgen. Kain werd een boer en bewerkte de grond. Abel was een herder en trok er met een kudde schapen op uit.

Hun ouders leerden hun God te aanbidden en goede levens te leiden. Abel deed zoals hem werd gezegd en leerde God liefhebben.

Maar Kain niet. Hij stond tegen zijn ouders op en had een zondig hart. Toen zijn vader er bij hem op aandrong om offers te brengen aan de Heer, was Kain niet gehoorzaam, omdat hij zo zelfzuchtig

was. Hij hield zo veel van zijn bezit en wilde er niet graag iets van afstaan.

Als Abel zijn offers aan de Heer bracht, deed hij het met blijdschap in de ware geest van aanbidding. Hij nam voor zijn offerande van zijn eerstgeboren lammeren de mooiste en vetste, die hij had, Hij vond, dat niets goed genoeg was voor de Heer. Daarom hield de Heer van hem, en nam zijn offerandes aan en zegende hem.

Kain hield meer van Satan dan van de Heer en hij deed de dingen, welke Satan hem verstandte, dat hij moest doen, maar hij wilde de dingen, die God van hem vroeg niet doen. Satan wist dit, en dat maakte hem blij. Kain wilde niet offeren, toen de Heer er hem om vroeg maar op zekere dag kwam Satan naar Kain en vertelde hem, dat hij een offerande aan de Heer moest brengen. Satan wist, dat Kain het

met tegenzin zou doen, en niet in de ware geest. En zo bracht Kain op zekere dag een offerande aan de Heer. Maar de Heer keek niet eens naar Kain of naar zijn offerande.

De Heer heeft ons geleerd, dat als we Zijn geboden met tegenzin onderhouden, dus als ons hart ongewillig is, het zelfde is, als of we Zijn geboden helemaal niet onderhouden. Als we onze gaven aan de Heer niet gewillig offeren, dan zijn ze niet welkom.

En dat was het geval met Kain. Toen hij zag, dat de Heer de fijne en gewillige offerande van Abel wel aannam en dat die van hemzelf werd afgewezen, werd hij erg boos. De Heer sprak heel streng tot hem, vroeg hem, waarom hij boos was en zei, dat als hij op de juiste manier wilde offeren, zijn offer zou worden aangenomen.

Maar de zelfzuchtige Kain wilde steeds meer bezittingen hebben. Hij was afgunstig op zijn broeder Abel om zijn eigendommen. Die wilde hij voor zichzelf hebben. Weer kwam Satan en verleidde Kain om zijn broeder te doden en zo in het bezit te komen van Abel's kudde.

Kain trok het veld in, waar Abel aan het werk was. Hij maakte ruzie met hem en doodde hem. Toen verheugde hij zich in hetgeen hij gedaan had en zei: „Ik ben vrij; de kudde van mijn broeder zullen zeker in mijn handen vallen.” Zo werd Kain een moordenaar, de eerste op de aarde. Zijn hart was hard. Door zijn ongehoorzaamheid

had hij gemaakt, dat hij een vijand werd van God.

Spoedig sprak de Heer tot Kain over zijn verschrikkelijke misdaad. Terwijl Hij hem aanriep, zeide de Heer: „Waar is Abel, uw broeder?”

Kain loog tot God en zeide: „Ik weet het niet.” toen, als om zijn antwoord te rechtvaardigen, vroeg hij: „Ben ik mijn broeders hoeder?”

Moord is een misdaad waarvoor geen vergeving bestaat. De Heer was zó boos, omdat Kain moord in de wereld had gebracht, dat hij een vloek over hem uitsprak. Omdat hij wist, dat Kain een boer was en afhankelijk was van de aarde om oogsten op te brengen, verklaarde God, dat Kain door zijn misdaad, van toen af, niet meer met een volle oogst zou worden gezegend. De aarde zou een gedeelte ervan achterhouden.

De Heer vertelde Kain ook, dat hij een rusteloze zwerver op de aarde zou zijn. Kain schrok heel erg van deze veroordeling. Hij vertelde de Heer, dat Satan hem had verleid Abel te doden om zijn kudde te bemachtigen. Toen Kain de vervloeking van de Heer hoorde, zeide hij:

„Mijn straf is groter dan ik kan dragen”. Toen werd hij bang en zeide: „Iedereen, die me vindt, zal me doodslaan”. Toen maakte de Heer de huid van Kain zwart als een teken voor allen, die hem zagen, „opdat wie hem zou vinden, hem niet zou verslaan”.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING en de hollandsse ring

GEDOOPT

ANTWERPEN

Schellekens, Guy Charles; 10 juli 1964

Cornelis - van de Velde, Odile Maria Leopoldina; 19 juni 1964

ARNHEM

van der Graaf-Jansen, Margaretha; 27 juni 1964

Stoeten-Meerdink, Bertha Johanna; 27 juni 1964

GRONINGEN

Van Ommen, Antonia Maria Catharina; 25 juni 1964

Van Ommen, Lucia Maria Theresia; 25 juni 1964

HEERLEN

Rudolph, Merco Tommy; 24 juli 1964

Rudolph-van der Hoeven, Fernanda Edmunda; 24 juli 1964

Rudolph, Siegfried Marcel; 24 juli 1964

Rudolph, Margie Beatrix; 24 juli 1964

Rudolph, Pauline Josephine; 24 juli 1964

Rudolph, Elvire Ingeborg; 24 juli 1964

Bosch, Cornelis; 24 juli 1964

Bosch-Elzenaar, Hendrika; 24 juli 1964

Schuiling-Rinzema, Trijntje; 17 juli 1964

Nijland-van Hien, Jantien; 17 juli 1964

ZEIST

Noot, Johannes Didericus Theodorus; 3 juli 1964

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

AMSTERDAM

van Dalen, Hendrika; 21 juli 1964

DEN HAAG

Hagenaar, Maria Antonia; 11 juni 1964

Tuit, Cornelia; 11 juni 1964

Zadelaar, Mart Peter; 11 juni 1964

Zadelaar, Cornelia Antoinette Wilhelmina; 11 juni 1964

ROTTERDAM

van De Rhee, Neeltje; 17 juli 1964

„De Ster”

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

ALMELO

Heijdemann, Frans; 21 juni 1964 tot Diaken

DEVENTER

van Motman, Adolf Bernard; 21 juni 1964 tot leraar

GOUDA

Hofman, Marinus; 14 juni 1964 tot Diaken

HEERLEN

Verhelst, Leopold Adrianus; 31 mei 1964 tot diaken

INGEZEGEND

ALMELO

Heijdemann, Mariam; 5 juli 1964

DEVENTER

van Gijn, Hendrina; 7 juni 1964

EINDHOVEN

Engelbert, Maarten Michael; 5 juni 1964

GOUDA

Appel, Hèlène Albertine; 5 juli 1964

Hofman, Ariaantje Monica; 5 juli 1964

Hofman, Johannes Carl; 5 juli 1964

Hofman, Sonja Theresa Fijgje; 5 juli 1964

Hofman, Elizabeth Hanne; 5 juli 1964

GEHUWD

Gaal, Anna Augusta en Willem van Horck; 4 juli 1964

OVERGEPLAATST

Day,, Alisyn; van Arnhem naar Hoofdkantoor

Van der Laan, Henry; van Vlaardingen naar Ede

Jorgensen, Lee; van Ede naar Arnhem

Fuit, John; van Arnhem naar Vlaardingen

Van Alfen,, Neal; van Amsterdam naar Hoofdkantoor

Van Leeuwen, Harro; van Hoofdkantoor naar Rotterdam Noord

Themmen, Michael James; Van Hoofdkantoor naar Amsterdam West

Van der Veur, Fred; van South Zone naar Amsterdam

Senzee, ,Douglas; van Rotterdam Zuid naar Antwerpen

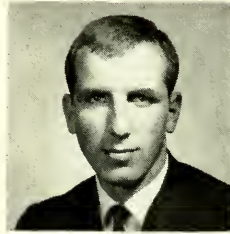
Miermet, Richard; Rotterdam Noord naar Zuid Zone
Siekman, Rigtje; van Eindhoven naar Arnhem
Kikkert, Irene; van Groningen naar Arnhem
Hardy, Richard; van Eindhoven naar Hoofdkantoor
Doxey, Robert; van Apeldoorn naar Eindhoven
Van Quill, Lary, van Maastricht naar Apeldoorn
Swaner, Roger; van Nijmegen naar Den Haag Noord
van Meeteren, Clair; van Leeuwarden naar Nijmegen
Adams, Golden; van Hengelo naar Leeuwarden
Roylance, Victor; van Haarlem naar Hengelo
Visser, Michael; van Gouda naar Haarlem
Chester, Daniel; van Rotterdam Noord naar Gouda
Christensen, Dennis; van Amersfoort naar Rotterdam Noord
Van Dam, Adrianus; van Zwolle naar Eindhoven
Hathaway, Charles; van Eindhoven naar Antwerpen
Hennefer, Stephen; van Antwerpen naar Zwolle
VanderWall, Robert; van Maastricht naar Heerlen
Mooy, Gerrie; van Heerlen naar Amersfoort
Lowe, Daniel; van Amersfoort naar Maastricht

AANGEKOMEN

Van Leeuwen, Harro; van Salt Lake City, Utah
Themmen, Michael James; van Las Vegas, Nevada



M. J. Themmen



H. Van Leeuwen

VERTROKKEN

Brammer, Margaret; aangekomen 3 juli 1962, vertrokken 10 juli 1964. Werkzaam geweest: Amsterdam Zuid, Hoofdkantoor, Amsterdam West, Groningen, Enschede.

Johnson, Janice Lorraine; aangekomen 10 juli 1962, vertrokken 10 juli 1964. Werkzaam geweest: Den Haag Noord, Rotterdam Noord, Hoofdkantoor, Enschede, Arnhem.

Lewis, Margaret; Aangekomen 10 juli 1962, vertrokken 10 juli 1964. Werkzaam geweest: Utrecht, Amsterdam Zuid, Groningen, Arnhem, Eindhoven.

Olsen, Sarah Mitchell; aangekomen 10 juli 1962, vertrokken 10 juli 1964. Werkzaam geweest: Rotterdam Noord, Den Haag Noord, Utrecht, Hoofdkantoor.

Thomason, Lynnea; Aangekomen 10 juli 1962, vertrokken 10 juli 1964. Werkzaam geweest: Amsterdam Oost, Amsterdam West, Den Haag Zuid, Arnhem, Groningen, Hoofdkantoor.

„De Ster”

Van Leeuwen, Carl James; Aangekomen 16 januari 1962, vertrokken 17 juli 1964.
Werkzaam geweest: Hengelo, Groningen, Arnhem, Apeldoorn, Amsterdam
Oost, Rotterdam Zuid, Maastricht.

Koldewyn, William Almon; Aangekomen 16 januari 1962, vertrokken 17 juli 1964.
Werkzaam geweest: Apeldoorn, Leeuwarden, Amsterdam Oost, Rotterdam
Noord, Groningen, Hoofdkantoor.

Moyer, James Elmer; Aangekomen 16 januari 1962, vertrokken 17 juli 1964. Werk-
zaam geweest: Vlaardingen, Delft, Utrecht, Rotterdam Zuid, Brussel, Noord
Zone, Hoofdkantoor.

Nelson, Merrill Lyle; Aangekomen 16 januari 1962, vertrokken 17 juli 1964. Werk-
zaam geweest: Delft, Amsterdam West, Eindhoven, Den Haag Zuid, En-
schede, Amsterdam Oost, Antwerpen Hoofdkantoor.



M. Brammer



J. L. Johnson



M. Lewis



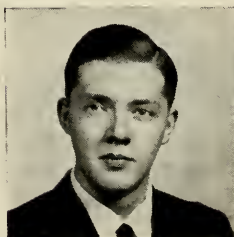
S. M. Olsen



L. Thomason



C. J. van Leeuwen



W. A. Koldewyn



J. E. Moyer



M. L. Nelson